

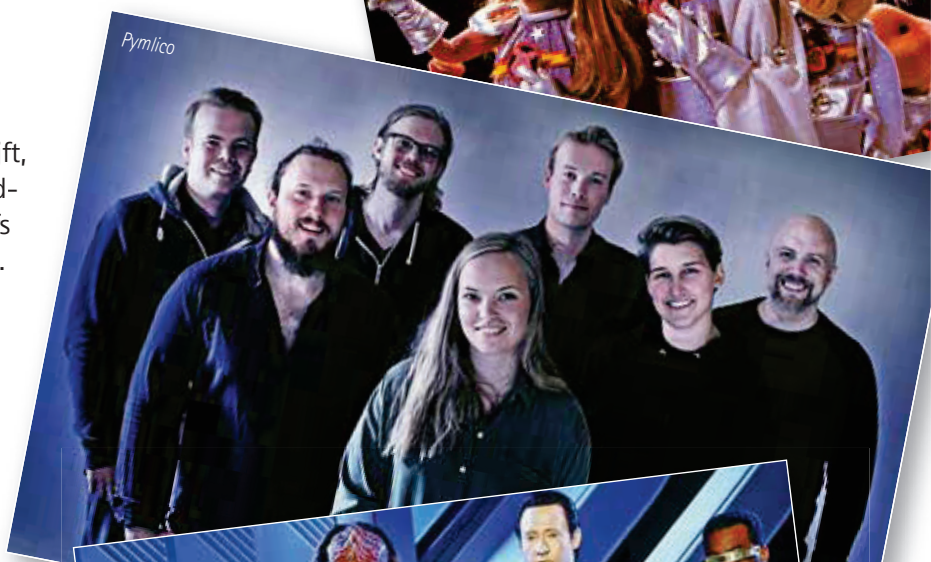
Space, menigeen kan er maar niet genoeg van krijgen – we hebben er zelfs een speciale recensent voor in huis – maar mij heeft *the final frontier* me nooit kunnen boeien, in de muzikale vorm dan. Star Trek, of een stoere SF-film, prima, maar het muziekgenre is, naar mijn stellige overtuiging, uitsluitend te pruimen onder het genot van een forse joint of de gelijknamige cake, en ik heb me nooit aangetrokken gevoeld tot het gebruik van geestvertragende middelen – zonder kan ik de wereld uitstekend aan; mijn synapsen vonken van zichzelf al langzaam genoeg, dankjewel, doe mij maar een ferm biertje, bij voorkeur van een gerenommeerde Belgische brouwerij.

DE EERSTE KEER

De stukjes die onze speciale recensent erover schrijft, kunnen me echter wel degelijk bekoren – als eindredacteur van ons onvolprezen blad ben ik zelfs vaak degene die ze als eerste leest, meer dan eens. Humor voert de boventoon, en veelal komt de muziek zelf niet eens aan bod – wat uiteraard alleen maar bijdraagt aan mijn niet geheel ongefundeerde vooroordeel over het genre. Neem nou de recensie van *Space For The Earth* van Ozric Tentacles, op pagina 33 van editie 167. Het stuk toverde een vette grijns op mijn gezicht – *just what the dr. ordered...*

Weken later zag ik diezelfde titel verschijnen op progstreaming.com. De kleurrijke hoes stond nog redelijk vers in mijn geheugen en riep direct de associatie met de grijnswekkende recensie op. Verhip, dat is 'm, dacht ik direct, aanvankelijk gevolgd door: sla maar over, het is toch vast eindeloos geneuzel met een hoop elektronisch gefluit en gesuis op de achtergrond – maar huiverig om iets fraais te missen op basis van zoiets plats als een vooroordeel besloot ik er toch enkele seconden aan te wagen, want je weet maar nooit, en wie schetste mijn verbazing toen de klanken me wel degelijk konden boeien! Nummers met een kop en een staart, en tussendoor gebeurt er ook nog eens een hoop, zeker op drums. Nooit eerder had een spaceplaat mijn aandacht langer weten vast te houden dan, pakweg, een minuut of zes.

Maar de machtige pen van de recensent sloeg wederom toe, weliswaar met terugwerkende kracht. Ongetwijfeld heb je het blad uit de tweede alinea er al bij gepakt en nog steeds open liggen; sla nu voor de gein eens een bladzijde

Star Trek

om, eentje maar, en lees de recensie van Pymlico's On This Day: "Er is niets mooiers voor een muzikiefhebber dan een nieuwe band ontdekken... en er vervolgens achterkomen dat die band al een flink repertoire heeft waar je lekker in kunt gaan grasduinen." Van de hand van, jawel, diezelfde recensent, die daar één bladzijde verder exact omschreef wat mij zojuist was overkomen. Hoe flikt die man dat toch, in één en hetzelfde blad – zou dat ook iets met space te maken kunnen hebben?